

ikke påkrævet at opretholde en særlig lovregel vedrørende beneficiarier, d. v. s. embedsmænd, f. eks. præster, der som tillæg til deres løn har ret til at bruge eller oppebære indtægter af bestemte ejendomme, og med hensyn til stiftelser gælder det, at disse bør have samme retsstilling som andre sammenslutninger og institutioner. Det bemærkes herved, at jagtretten til de aktieselskaber, foreninger eller offentlige institutioner, herunder stat og kommune, tilhørende jorder tilkommer sammenslutningen eller institutionen som sådan i medfør af forslaget § 1, stk. 1, 1. pkt., og de for denne gældende bestemmelser og vedtægter er afgørende for, hvilke personer der kan udnytte eller disponere over jagtretten.

Bestemmelsen i JL. § 1, stk. 4, 1. pkt., er udgået som overflødig, og forslaget indebærer således ingen ændring i de gældende regler med hensyn til jagten i statsskovene og på statens søer, jfr. herved forslaget § 1, stk. 3. Bestemmelsen i JL. § 1, stk. 4, 2. pkt., er ophævet ved lov nr. 84 af 25. marts 1961 § 19.

Stk. 2 afløser JL. § 1, stk. 5, idet bestemmelsen foreslås affattet i overensstemmelse med formuleringen af tilsvarende bestemmelser i nyere lovgivning, jfr. § 6, stk. 1, i lov nr. 66 af 23. marts 1965 om ferskvandsfiskeri og § 34, stk. 2, i lov nr. 214 af 11. april 1949 (vandløbsloven). Den foreslåede affattelse medfører ingen realitetsændringer af retsforholdene vedrørende jagt på ferske vande.

Stk. 3 svarer i moderniseret form til JL. § 1, stk. 4, sidste pkt.

Stk. 4 svarer til JL. § 5, 1. pkt., suppleret med en bestemmelse om, at den frie jagt begynder ved den højeste daglige vandstandslinie, hvilken linie efter gældende ret danner grænsen mellem landjorden, der er undergivet særlig ejendoms- og jagtret, og søterritoriet, hvorover der kun undtagelsesvis haves særskilte rettigheder. Det er fundet mest hensigtsmæssigt at optage bestemmelsen om, hvem der har jagtretten på søterritoriet, i kap. I, således at dette kapitel indeholder en almen redegørelse for alle dele af territoriet, medens de nærmere regler om udøvelse af jagt på søterritoriet omhandles i forslaget kap. II om jagtrettens udøvelse, jfr. bemærkningerne til forslaget § 6.

I forslaget § 56 er medtaget en bestemmelse om adgang for statsborgere i de andre nordiske lande til under forudsætning af gensidighed at få tillagt ret til at jage på søterritoriet.

Stk. 5, der er en ny bestemmelse, er medtaget under hensyn til uklarhed i retspraksis med hen-

syn til spørgsmålet om jagt på offentlig vej. Ved offentlig vej forstås de veje, gader, broer og pladser, der er optaget på det i § 8 i lov nr. 95 af 29. marts 1957 om bestyrelsen af de offentlige veje omhandlede vejregister. Uden for bestemmelsen falder private veje, selv om disse måtte være åbne for almindelig færdsel. Jagtudøvelse på eller fra offentlige vejarealer vil efter forslaget være forbudt, men vildt, der er skudt eller såret på egen jagtgrund, vil ifølge forslaget § 5, stk. 2, sidste pkt., kunne optages, når det falder på tilgrænsende offentlig vej. Færdsel med skydevåben og hund vil som hidtil være tilladt på offentlige veje, jfr. forslaget § 10, stk. 1.

Til § 2.

De gældende regler om adgang til at kræve afløsning af jagtretten, jfr. JL. § 2, foreslås i det væsentlige opretholdt. De i JL. § 2, stk. 2, omhandlede særlige jagtafløsningskommissioner foreslås dog ophævet og jagtafløsningen henlagt til landvæsenkommissionerne under appel til overlandvæsenkommissionerne, idet kommissionerne under sagens behandling bistås af en af landbrugsministeriet udpeget særlig jagtsagkyndig.

Gennem formændene for jagtafløsningskommissionerne er der indhentet oplysning om antallet af de i de senere år behandlede sager. Det fremgår af de modtagne udtalelser, at der i 10-året 1950-60 kun har været ganske få forretninger, og i flere amter har der ikke været sager i 20 år eller mere. Det findes herefter upåkrævet at opretholde en særlig institution til behandling af disse sager.

Ifølge § 7, stk. 2 og 3, i lov nr. 66 af 23. marts 1965 om ferskvandsfiskeri behandler landvæsenretterne sager om afløsning af retten til fiskeri i ferske yande, hvor denne ikke tilkommer bredejerne, og retterne bistås ved disse sagers behandling af en fiskerisagkyndig. Det forekommer herefter naturligt at henlægge jagtafløsning til de bestående landvæsenretter. Herved opnås tillige, at moderne retsplejeregler kommer til anvendelse i stedet for de efterhånden ganske utidssvarende procedureforskrifter i loven af 4. juli 1850 angående afløsning af husmændenes pligtarbejde på landet.

I litra b er det fundet rettest at medtage en bestemmelse om, at § 4 i lov nr. 505 af 28. september 1918 finder tilsvarende anvendelse, når en grundejer vælger at frigøre sig for den årlige afgift, idet dette kan være af betydning vedrørende prioritetsforholdene m. v.

Den i JL. § 2, stk. 2, litra a, omhandlede særlige adgang for den jagtberettigede til i visse tilfælde at